

ชื่อหนังสือ:	บ่วง
ผู้แต่ง:	กาญจนา นาคพันธ์
สำนักพิมพ์:	ฟอร์มิค
ปีที่พิมพ์:	2534
จำนวนหน้า:	484 หน้า
ราคา:	295 บาท

สามน หนุ่มวัยทำงานตำแหน่งหน้าที่การงานดี เป็นถึงหัวหน้าฝ่ายบริษัทคอมพิวเตอร์ยักษ์ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา เขาเกิดที่เมืองไทยแต่ไปเติบโตที่อเมริกา เพราะพ่อเป็นทูต สามนเกิดมาพร้อมรูปสมบัติ คุณสมบัติ ทรัพย์สมบัติ เขาแต่งงานกับ รัมภา สาวสวยเด็กกำพร้า รัมภาเป็นคนเพียบพร้อมทั้งกิจกรรมารยาท คู่ควรกับสามน สองคนพบรักที่อเมริกาและตัดสินใจแต่งงานกันจนมีลูกฝาแฝดชาย-หญิงที่น่ารักวัย 4 ขวบ ชื่อ **ศรุต (รัตต์)** และ **ศรีย (ไลล่า)** ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวรุ่นใหม่ที่ชอบอุ่น

วันหนึ่งสามนได้รับการติดต่อจากญาติให้เดินทางกลับกรุงเทพด่วน เพื่อร่วมงานศพ คุณยายทวด และรับมรดกตกทอดของตระกูลที่บ้านสวนเก่าหลังใหญ่แถบชานเมืองเนื้อที่เกือบห้าไร่ เขาตัดสินใจย้ายครอบครัวตั้งรกรากที่นี่และทำเรื่องย้ายงานมาประจำสาขาในไทย โดยให้รัมภาเป็นแม่บ้านคอยดูแลลูกๆ

ที่แห่งนี้ คนภายนอกมองว่าน่ากลัวเพราะต้นไม้รกครึ้ม ไม่มีใครอยู่นอกจาก **ตาหล้า**, **ยายคำ** และ **บุญสืบ** ลูกชาย ข้าเก่าของคุณทวดที่คอยดูแลทำความสะอาดบ้าน สามนไม่กลัวที่นี่เหมือนคนอื่น แต่รัมภา รู้สึกว่าที่นี่วังเวงและชวนขนลุก

ที่เพิ่มความน่ากลัวเข้าไปอีกคือ สฟของคุณทวดยังคงบรรจุโลงตั้งเอาไว้บนเรือนหลังใหญ่เพื่อรอเผา รัมภามองรูปหน้าสฟรู้สึกว่าคุณทวดมีแววตาแข็งกร้าว คุณัน แต่เมื่อมองนานๆ เหมือนว่าเห็นรอยยิ้มผุดขึ้นจากมุมปากของท่าน

คืนแรก มีเหตุการณ์ลึกลับที่ทำให้รัมภาค้องอกสั่นขวัญหาย ลูกแฝดของเธอหายตัวไปจากห้องนอนอย่างไร้เงื่อนงำ คนทั้งบ้านช่วยกันตามหาตัวก็ไม่เจอ ยายคำบอกสามนและรัมภาว่าเด็กๆ ถูกผีลักซ่อน ยายคำให้ทั้งคู่ทำพิธีจุดธูปกำใหญ่หน้าโลงศพคุณทวด เพื่อให้ท่านช่วยคลายให้เจอเด็กๆ ยายคำเชื่อว่าเด็กแฝดทั้งสองเป็นหลานของท่าน ท่านคงไม่หยอกล้อแบบนี้ เมื่อปักธูปเสร็จทุกคนจึงได้ยินเสียงและเจอตัวเด็กๆ เมื่อตอนใกล้เช้าในที่สุด ไม่เพียงเท่านั้น รัมภามักหูแว่วได้ยินเสียงเพลงกล่อมเด็กอันเยือกเย็น ในขณะที่สามนกลับได้ยินเสียงท่องมนต์ดำของหญิงคนหนึ่งที่คุณัน ทั้งสองต่างเก็บนิมิตเสียงไว้ไม่บอกกันและกัน

รัตติและโลล่าเล่าให้พ่อกับแม่ฟังว่า ทั้งสองคนออกไปหาขุมทรัพย์มา ซึ่งจริงๆ แล้วพวกเขาถูกใครคนหนึ่งปลุกให้ตื่นขึ้นกลางดึกและสะกดให้เดินออกจากห้องนอนไปที่เรือนหลังเล็กท้ายสวน ระหว่างทางได้พบกับลูกหมาสีดำ เด็กๆ เหมือนถูกสะกดให้เดินตามลูกหมาไปที่ศาลาท่าน้ำ ลูกหมาค่อยๆ ตะกายลงน้ำและจมหายไป ในตอนนั้นเด็กแฝดได้ยินเสียงหญิงชรากระซิบข้างหูให้ลงไปในน้ำเพื่อช่วยลูกหมา แต่ฝั่งตรงข้ามพวกเขาเห็นหญิงชราหน้าตาใจดีอีกคน โบกมือห้ามไม่ให้ลงไป เด็กๆ เล่าว่า พวกเขาได้ยินเสียงผู้ใหญ่ตะโกนตามหาแต่ไม่รู้ทำไมพวกเขาถึงไม่สามารถขานตอบได้

ดาหล้าและยายคำว่า คุณทวดคงคิดพาโหล่นออกไปเที่ยว ดาหล้าและยายคำเคยเห็นร่างคุณทวดมานั่งเล่นที่ชานบ้านบ่อย ๆ แต่ท่านช่วยปกป้องรักษาที่นี่ เมื่อทุกคนคุยเรื่องคุณทวดมักได้กลิ่นรูปหอมเสมอหลังจากที่สามนและรัมภามองลูกแฝดแล้ว รัมภามเหมือนได้ยินเสียงหญิงชราหัวเราะเย้ยหยัน เธอรู้สึกกลัวมากแต่ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง

สามนทำงานตำแหน่งผู้จัดการบริษัทคอมพิวเตอร์ข้ามชาติ โดยมี อนุภู เป็นรองผู้จัดการ วรรณศิกา เป็นเลขาและ พัชนี เป็นผู้ช่วยวรรณศิกา วันนั้นอนุภู วรรณศิกาและพัชนี ตามสามนมาเยี่ยมรัมภที่บ้าน พัชนีมิกล้องติดมือมาด้วยจึงถ่ายภาพบ้านมุมต่างๆ เมื่อพัชนีกลับบ้านเอาให้ ลุงช่วง คุณช่วงนั่งทางในพบว่าบ้านหลังใหญ่มีบ้านหลังเล็กอยู่ ลุงช่วงรีบบอกให้ติดต่อสามนอย่าให้ใครเปิดบ้านหลังเล็ก มิฉะนั้นมนต์ดำของวิญญาณร้ายจะออกมา

แต่ไม่ทันกาลเมื่อสามนออกไปสำรวจท้ายสวนตามเด็กๆ บอก จนไปเจอเรือนหลังเล็กถูกลีอกถูญแจ
แน่นหนา สามนงัดกุญแจที่มีขันตีปิดอยู่ออก สามนเข้าไปข้างใน เสียงมนต์ดำ เสียงไซ้ที่ลากตามพื้น เสียง
กริรร้องดังไปทั่ว สามนเป็นลมล้มลง ก่อนจะตื่นมากลายเป็นสามนคนใหม่ที่เฉยชาและขี้หงุดหงิด

สามนสงสัยเรือนหลังเล็ก จนรู้ทีหลังว่านี่เป็นเรือนที่ถูกทวดหวงมาก สามนชอบบรรยากาศเรือน
หลังเล็กมาก ขณะที่รำภาารู้สึกอึดอัด สามนไม่คิดนอนที่เรือนใหญ่ตั้งแต่แรก เขาจึงสั่งดาหล้าซ่อมแซมและ
ปรับปรุงเรือนหลังนี้ใหม่เพื่อทำเป็นที่พัก จากเรือนรกร้างเมื่อตกแต่งใหม่ก็กลายเป็นเรือนเล็กสีขาวน่ายุ
รมกลางทุนทำสระว่ายน้ำเล็กๆ เพื่อให้เด็กๆ ว่ายน้ำ เพราะไม่อยากให้เด็กๆ ไปเล่นน้ำที่บึงหลังบ้าน

เมื่อครอบครัวของสามนย้ายมาอยู่เรือนหลังเล็ก รัมภาไม่เคยนอนหลับสนิท เธอได้ยินแต่เสียง
หัวเราะเย้ยหยันแว่วเข้าหูตลอดคืน อีกทั้งฝันเห็นผู้หญิงนุ่งโจงกระเบนสีดำ สวมเสื้อคอกว้างแขนงุด ผมยว
ระต้นคอรั่มรุ่ม รอยยิ้มแฝงไว้ด้วยความน่ากลัว เธอพวตื่นยามดึกอยู่บ่อยๆ เธอตัดสินใจบอกสามนและขอ
ย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่สามนคิดว่าเธอหูฟาดและคิดไปเอง รัมภาจึงเล่าให้ยายคำฟัง ยายคำบอกว่าไม่ใช่คุณทวด
กลายเป็นความสงสัยของรัมภาว่าคนที่เธอฝันเจอคือใคร

จริงๆ แล้วทั้งเรือนหลังใหญ่และหลังเล็กแห่งนี้ต่างมีความหลัง คนที่พอจะรู้ข้อมูลของบ้านสวน
แห่งนี้เห็นจะมีเพียง ยายเพ็ญ หญิงชราวัยเก๋าสิบกว่าๆ ยายเพ็ญอาศัยอยู่ละแวกนี้มานาน เคยเข้ามาที่เรือน
หลังใหญ่เพื่อคอยรับใช้คุณทวดบ่อยๆ ยายเพ็ญมีหลานสาวเปรี้ยวจัดแต่งตัวจัดหน้าตาคมขำชื่อ เดือนแรม
หรือ คุณนายเดือน ตามที่คนละแวกนี้นิยมเรียก เดือนแรมเป็นหญิงหม้ายสามมีทั้ง ปัจจุบันจึงมีแต่สาวใช้จอม
กระแฉะปัญญาอ่อนนิดชื่อ ทองดี เป็นผู้ติดตาม

เดือนแรมเข้ามาพัวพันกับครอบครัวนี้จนเริ่มคุ้นเคย วันหนึ่งรัมภาฝากให้เดือนแรมเฝ้าบ้านให้ เดือน
แรมผลอนอนกลางวันและเคลิ้มเห็นผู้หญิงคนเดียวกับที่รัมภาเคยฝันเห็น ผู้หญิงคนนั้นยิ้มให้และกระซิบว่า
"จำเอาไว้ฉันจะช่วยแก" ในฝันจากหญิงคนค่อยๆ กลายเป็นผู้หญิงผมรุ่มราย แวดต่าน่ากลัวเหมือนคนบ้า เธอ
จึงสะดุ้งและเล่าเรื่องนี้ให้รัมภาฟัง รัมภาตกใจที่เดือนแรมฝันเห็นผู้หญิงคนเดียวกับเธอ เธอเล่าให้สามนฟัง
เขายังเชื่อว่าเธอคิดมากเหมือนเดิม

เดือนแรมไปมาหาสู่ที่นี้บ่อยครั้ง วันหนึ่งสามนเลิกงานเร็ว เขาได้มาเจอเดือนแรมที่มาช่วยเฝ้าบ้าน ครั้งแรกที่เดือนแรมเจอรู้สึกพอใจในตัวสามน ส่วนสามนไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไร แต่ทุกครั้งที่อยู่ใกล้เดือนแรม เขาได้ยินเสียงท่องมนต์และเห็นเงาหญิงสาวแววตาขำข่วนซ่อนอยู่ในตัวเดือนแรม

สามนสังเกตเห็นว่าตั้งแต่ครอบครัวของเขาย้ายมาอยู่ที่นี้ รัมภามีอาการผิดปกติไปจากที่อยู่ด้วยกันที่เมืองนอก เธอหวาดผวากับบางสิ่งบางอย่าง สามนอยากพาเธอพ้นจากบรรยากาศที่บ้านสวน จึงให้วรรณศีกาพารัมภามาถูกๆ ไปพักผ่อนที่หัวหิน ส่วนตัวเขาเองติดงานไม่สามารถไปกับครอบครัวได้ รัมภากล่าวความฝันให้วรรณศีกาฟัง

วรรณศีกาเชื่อตามที่รัมภากล่าวและพาเธอ ไปรู้จักลุงช่วง ลุงช่วงบอกกับรัมภากว่า บ้านสวนของเธอทั้งเรือนใหญ่และเรือนเล็กต่างมีวิญญาณเป็นหญิงแก่สองคนสิงสถิตอยู่ที่เรือนหลังใหญ่มีวิญญาณดี ไม่ยอมไปเกิดใหม่เพราะเป็นห่วงลูกหลาน แต่ที่เรือนหลังเล็กมีวิญญาณร้ายที่มีความพยายามทอาฆาตแรง จนเป็นบ่วงร้อยรัดเธอไว้ไม่ยอมไปผูกไปเกิด ลุงช่วงไม่สามารถติดต่อกับวิญญาณร้ายได้จึงไม่รู้ว่าเธอต้องการจ้องเวรรัมภาเรื่องอะไร ลุงช่วงบอกว่าวิญญาณร้ายไม่ยอมรับบุญกุศลหรือคำแผ่เมตตาที่รัมภาส่งไปให้ ลุงช่วงให้รัมภามั่นทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ทั้งแก่วิญญาณทั้งสองบ้าน เพื่อให้เลิกจ้องเวรจ้องกรรมต่อกัน เพราะกรรมของใครก็ของคนนั้น คนอื่นช่วยไม่ได้ นอกจากต้องพยายามหาทางช่วยตัวเอง รัมภาก็ยินยอมเจ้าอาวาสมาทำพิธีบังสุกุลที่เรือนหลังใหญ่ แต่ก็ไม่เป็นผล

เดือนแรมเริ่มตื่นสนิทและให้ทำสามนบ่อยๆ ในขณะที่เดียวกันรัมภามีอาการหวาดผวามาก ไม่สามารถหลับนอนกับสามน เริ่มคิดขยากล่อมประสาท สามนยิ่งเครียดและเริ่มหวั่นไหวต่อเดือนแรม ในที่สุดสามนแอบมีอะไรกับเดือนแรมเมื่อวันที่รัมภาและลูกๆ อยู่หัวหิน เดือนแรมร้อนแรงและมีเสน่ห์ ทุกครั้งที่มီးอะไรกับเธอ เขารู้สึกว่าทั้งเขาและเธอไม่ใช่ตัวเอง เมื่อเขาอยู่ใกล้เดือนแรมมักได้กลิ่นแป้งร่ำน้ำอบไทยเสมอ เมื่ออยู่กันสองต่อสองมักได้ยินเสียงกระซิบเรียกเขาว่า "คุณพระ" เมื่อเขาแวบนึกถึงลูกเมีย ความรู้สึกจะเปลี่ยนเป็นความเกลียดชังทันที เขาเหมือนตกอยู่ในภวังค์ แต่ถ้าสามนอยู่ต่อหน้ารูปคุณทวด เขารู้สึกเหมือนกับตัวเองจะแยกเป็นสองร่าง อึดอัดจนอยากเป็นลม แต่สำหรับเดือนแรม ทุกครั้งที่มาเรือนหลังเล็ก เขามักรู้สึกกลิ่นเห็นผู้หญิงคนเดิมมายืนข้างเตียง พร้อมเสียงแว่วว่าให้เธออยู่ที่นี้เพื่อช่วยแก้แค้น

วรรณศิกา อนุกุลและพัชนีเข้ามาช่วยร่ำภา โดยวางแผนให้สามนคัมน์น้ำมนต์ที่ลุงช่วงนำมาให้ สามน เป็นลมและกลับมาเป็นสามนคนเดิม เมินเฉยกับเดือนแรม คีนนั้นครอบครัวสามน ได้ยินเสียงกรีดร้อง เหมือนสัตว์ถูกทำร้ายดังทั่วเรือนเล็ก วิญญาณร้ายพาเดือนแรมไปพบกับหมอผีชื่อ อาจารย์ชู ทำเสน่ห์ให้ สามนและเดือนแรมกลับมารักกันอีกครั้ง คราวนี้สามนกราดกริ้วว ดุและรำคาญลูกแฝด อนุกุลพาเด็กแฝดไป อยู่บ้านวรรณศิกา

ความหลงใหลในมนต์ดำของเดือนแรมมีแต่ลุดให้สามนเปลี่ยนเป็นคนละคนและทำตัวดกดำ เขาขอเลิก กับร่ำภาและทิ้งลูกไปเพราะแรงยุของเดือนแรม เขาขลุกอยู่กับเดือนแรมจน โคนไต่อก เมื่อร่ำภารู้ว่าสามน แอบคบกับเดือนแรม เธอเสียใจมากถึงกับย้ายออกมาจากเรือนหลังเล็กและพาลูกแฝดไปฝากวรรณศิกาเลี้ยง เดือนแรมเข้าไปอยู่ที่เรือนหลังเล็กแทน ร่ำภาเครียดมาก อนุกุลดูแลร่ำภาและเด็กทั้งสองด้วยใจจริง

วรรณศิกาศึกษากับลุงช่วงว่า จะพาร่ำภาไปนั่งสมาธิกับ แม่ชีนวล ที่วัดประจำตระกูล เพื่อให้เธอ ฝึกนั่งสมาธิเพื่อมองเห็นกรรมในอดีต แม่ชีนวลว่า ให้ตั้งสมาธิ สร้างบุญกุศล แผ่เมตตา แล้วจะพบเห็นหญิง ชรา 2 คนที่ฝันเห็นเพื่อจะ ได้รู้ความต้องการของหญิงชราทั้งสอง เธอปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติ ธรรมอย่างรู้แจ้งตามจนได้รู้ความจริงในอดีตว่า...

ร่ำภาเคยเกิดเป็น คุณชื่อนกลิ่น ลูกสาวของคุณหญิงอบเชย คุณทวดเจ้าของบ้านสวนแห่งนี้ สามนเคย เกิดเป็น คุณพระภักดีบทมาลย์ คุณพระและคุณชื่อนกลิ่นรักใคร่ชอบพอกันจนผู้ใหญ่จัดพิธีแต่งงานให้ จนมี ลูกสาวชื่อ ชิดศรี ยายของสามนในชาติปัจจุบัน คุณชื่อนกลิ่นมีต้นห้องชื่อ นางแพง อายุไล่เลี่ยกับคุณชื่อนกลิ่น แต่มีนิสัยทะเยอทะยาน แพงแอบหลงรักคุณพระ นางฟิ่ง แม่ของแพงพยายามทัดทานก็ไม่ฟัง แพงขอความช่วยเหลือจาก นายกล้า คนสนิทคุณพระ นายกล้าเป็นคนจิตใจดี รักแพงด้วยความจริงใจ นายกล้าเอ่ยปากขอ แพงจากคุณหญิงแต่แพงกลับปฏิเสธเพราะหวังว่าตนจะได้เป็นเมียคุณพระ

แพงพยายามทำทุกทางให้คุณพระสนใจ แต่คุณพระไม่เล่นด้วย จนวันที่คุณชื่อนกลิ่นต้องคลอดลูกที่ โรงพยาบาล คุณพระไปราชการเมากลับมา แพงจึงได้โอกาสยอมเป็นของคุณพระในคีนนั้น เมื่อคุณชื่อนกลิ่น คลอดลูกเสร็จก็กลับมาอยู่ที่เรือนใหญ่ คุณพระไม่สนใจแพงเหมือนเดิม แพงต้องกลายเป็นภรรยาลับๆ แพง แค้นใจคุณชื่อนกลิ่นมาก

ตอนหลังแพ่งตั้งท้องและอยากให้คุณพระสนใจเธอคนเดียว จึงไปหาหมอผีทำคุณไสยใส่คุณพระ ทำให้คุณพระหลงเธอหัวปักหัวปำ จนไม่สนใจคุณชื่่นกลื่น คุณชื่่นกลื่นตรอมใจทนเลี้ยงลูกตามลำพัง เรื่องที่แพ่งทำเสน่ห์รู้ถึงหูคุณหญิงอบเชย คุณหญิงต้องพาคุณพระไปหา ท่านเจ้าคุณ พระสงฆ์ผู้ทรงสมณศักดิ์เพื่อแก้คุณไสย หลวงพ่อเอาน้ำมันศักดิ์สิทธิ์มาให้คุณพระอาบและกิน เมื่อน้ำมันจากผู้ทรงศีลที่ถ่ายทอดความบริสุทธิ์ลงไปบวกกับพระพุทธรูปในพระสูตร ก่อให้เกิดพลังอำนาจที่ช่วยขจัดมนต์ดำออกจากตัวคุณพระ การแก้มนต์ดำทำให้ร่างกายของคุณพระปั่นป่วนจนล้มป่วย จนเมื่อวันที่คุณพระป่วยหนักเจียนตาย ก่อนตาย คุณพระคิดได้ขอให้คุณชื่่นกลื่นโอโสิกรรมและสาบานว่าขอเกิดเป็นคู่กับคุณชื่่นกลื่น ไปทุกๆ ชาติ

เมื่อคุณพระเสียชีวิต ของที่แพ่งไปทำมากลับวกกลับเข้าตัวเธอ ทำให้กลายเป็นคนเสียสติ คุณหญิงอบเชยโกรธแค้นแทนลูก จึงสั่งคนใช้ให้สร้างเรือนหลังเล็กขี้เพื่อขังทรมานแพ่งโดยการเหมียนตีให้หลายจำ จนตาย ก่อนตายแพ่งอาฆาตจะไม่ขอไปผูกไปเกิด จะจองเวรคุณชื่่นกลื่นให้พราจจากคนรักไปทุกชาติ

ในชาติปัจจุบัน แพ่งจึงกลายเป็นวิญญาณร้ายคอยจองเวรรมภา แพ่งใช้ร่างเดือนแรมเป็นสื่อเข้าถึงตัวสามน เพราะเขาที่คุณพระกลับชาติมาเกิด เมื่อใดที่อยู่ทีเรือนหลังเล็ก เธอทำความเลวได้ขึ้นเพราะพลังร้ายช่วยเสริม ไม่ว่าเดือนแรมจะพูดอะไรสามนก็เชื่อไปหมด ส่วนคุณหญิงอบเชยหรือคุณทวดของสามน เมื่อเธอเสียชีวิต คุณทวดรู้ว่ารมภาคือลูกของตนในอดีต วิญญาณคุณทวดจึงไม่ยอมไปเกิดใหม่เพราะห่วงรมภา วิญญาณของคนแก่สองคนในบ้าน ถึงแม้ว่าร่างกายจะสลายไปแล้ว แต่ยังอุปาทานว่าตนยังไม่ตาย จิตจึงเกิดเป็น โอปปาดิกะวนเวียนอยู่

รมภานั่งสมาธิจนรู้ความจริง เธอใช้จิตติดต่อกับคุณทวดให้เลิกจองเวรแพ่งและอย่าห่วงทางนี้อีก รมภายอมรับในวิบากกรรมของตัวเอง คุณทวดจึงยอมให้รมภาทำพิธีเผาท่านเพื่อไปเกิดในภพใหม่ รมภามั่นสร้างกุศลมากขึ้นและแผ่ส่วนกุศลไปสู่วิญญาณของแพ่งด้วย เมื่อวิญญาณของแพ่งได้รับบุญกุศลที่รมภาส่งไปอย่างต่อเนื่อง ที่สำคัญที่สุดคือเธอได้รับการอโสิกรรมจากคุณทวดและรมภา เธอจึงเลิกอาฆาตจองเวรและยอมไปเกิดใหม่ในที่สุด

ความดีที่รับภาสั่งสมจากการปฏิบัติธรรมและนั่งสมาธิ เธอขอผลบุญทั้งหมดปลดปล่อยสามนให้เป็นอิสระและให้สติสัมปชัญญะของเขากลับคืนมา ความดีของเธอกลายเป็นเกราะป้องกันความเลวร้ายสะท้อนกลับสู่ก่อกรรม ช่วยสร้างเกราะแก้วคุ้มครองสามน ทำให้เขาไม่ต้องพบจุดจบอย่างคุณพระในอดีต เมื่อทุกอย่างเริ่มคลี่คลาย สามนเริ่มมีอาการเหมือนมีใครคนหนึ่งเตือนให้เขานึกถึงภรรยาและลูก เมื่อความชั่วร้ายไม่สามารถเข้าถึงตัวสามนมันจึงสะท้อนกลับมาที่คนทำชั่วอย่างเดือนแรม เดือนแรมหาดวงระแวงว่าจะสูญเสียชีวิตสามนไป ส่วนสามนเริ่มเฉื่อยชา ในใจของสามนเหมือนมีอำนาจสองอย่างต่อสู้กันทำให้เขารู้สึกว่าวุ่นเมื่อสามนเปลี่ยนไปเธอรับไม่ได้จนเสียสติ จึงส่งตัวเดือนแรมไปที่โรงพยาบาลโรคจิต

หลังจากเรื่องร้ายผ่านไปแล้ว สามนสำนึกผิด เขาไหว้ศพคุณทวดเพื่อขอให้ช่วยเขากลับเป็นคนเดิมและคลายให้รับภาและลูกๆ อภัยให้เขาด้วย หลังจากเผาศพคุณทวด สามนตัดสินใจไปบวชตัดขาดจากทางโลก เพื่อให้ทุกคนโอโหสิกรรมให้และหมั่นสร้างกุศลแผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวรในอดีต รมภาพาลูกๆ ไปใส่บาตรทุกวัน เธอให้อภัยและรอคอยวันที่สามนสึกออกมาเพื่อใช้ชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นเหมือนเดิม

บ่วง คล้องผูกพันกับกิเลสตัณหา ไม่ว่า **บ่วง** บุญหรือ **บ่วง** กรรม ต่างก็คล้องชีวิตให้ต้องวนเวียนเกิดขึ้นและจบลง หน่วงให้ต้องทุกข์ทนในวังวนแห่งโลกและชีวิตอย่างมีรู้อับสิ้น

แรงอาฆาต แรงแค้น แรงริษยา หรือ แรงรัก... แรงพวกนี้มีพลังสูง แรงพวกนี้คือ **อำนาจของกิเลส** ถึงร่างกายจะสลายไป มันก็ยังคงมีพลังอยู่ เป็น **ห่วงคล้อง**ไม่ให้ชีวิตหลังความตายเป็นไปตามกระแสกรรมกรรมของแต่ละคนมีที่มาเหมือน **ลูกโซ่** ร้อยเป็นห่วงติดต่อกันไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าเราไม่ตัดมัน...มันจะกลายเป็น **ห่วงยืดยาว**ต่อไปไม่รู้จบ

กรรมของใครก็ของคนนั้น เพื่อให้เลิกจองเวรจองกรรมต่อกัน คนอื่นไม่มีใครช่วยเราได้ นอกจากต้องพยายามหาทางช่วยตัวเอง... ต้องตัด **บ่วงกรรม** ด้วยตัวของเราเอง.